این صفحه پیام‌ها، متن‌ها، عکس‌نوشت‌ها و خبرهای کوتاه منتشر شده در فضای مجازی را بازنشر می‌دهد. تلاش بر این است که دیدگاه‌ها و نظرات کاربران اندیشمند شبکه‌های اجتماعی در عرصه مکتوب هم دیده شود.

سبوی دوست

از اشقیا نباشیم!

مرحوم آیت‌الله محمّد شجاعی(ره):
زیاد شنیده‌اید که هر کس در این فرصتی که در ماه مبارک هست نتواند خودش را مشمول مغفرت خدا بکند، منتهای شقاوت است. از این مسئله بترسید و از حالا پناه ببرید به خدا، شمای اشقیا و مای اشقیا که از اشقیا نباشیم! به‌صراحت گفته‌شده است کسی که ماه مبارک موفق به توبه نشود و موفق نشود خودش را مشمول مغفرت خدا بکند از اشقیاست. از این مسئله به خدا پناه ببرید. و روی همین حساب، ماه مبارک که وارد می‌شود از اول تا آخرش با تضرع از خدا بخواهید که هر چه شما خلاف کرده‌اید خدا ببخشد و مشمول مغفرتش بکند و از اشقیا قرار ندهد! زیاد توبه کنید! در ماه مبارک زیاد طلب مغفرت بکنید!
در موقع دعا و تضرع در نظرتان اولاً آخرت و عذاب‌های آخرت را مجسم کنید، ثانیاً این مسئله را زیاد به نظرتان بیاورید که ماه مبارک است. رسیده. جدی است. اگر مشمول مغفرت نباشم شقی بودنم حتمی است... با تذلّل از خدا بخواهید و دعا بکنید! در دعا هم شرایط دعا را مراعات بکنید! گاهی من گفته‌ام خیلی‌ها در دعا شرایط دعا را مراعات نمی‌کنند...
منبع: کانال تلگرامی «تذکره الاولیا» به استناد کتاب ضیافت حقیقی، صفحه ۸۶

نقش سردار حجازی در ریشه‌کنی فلج اطفال

سید پویان حسین‌پور در توئیتی نوشت: علاوه بر ایجاد بسیج سازندگی، در زمان حضور سردار شهید حجازی در بسیج بود که یکی از بزرگ‌ترین کارهای آن دوره مثل ریشه‌کنی فلج اطفال با مشارکت ۶۰۰هزار بسیجی انجام شد و با مراجعه به درب تک‌تک منازل مردم، در کمتر از ۱۲ ساعت، بیش از ۹ میلیون کودک زیر پنج سال، واکسن فلج اطفال دریافت کردند.

نگارش کدام توافق؟!

محمد پاداش در توئیتی نوشت: به‌رغم تأکید رهبری، مذاکرات وین فرسایشی شده. مذاکرات تازه به مرحله نگارش رسیده اما نگارش کدام توافق؟! توافقی که طرف‌های اروپایی‌اش چشم به دهان بایدن دارند چه تفاهم جدیدی است؟! بایدن دیروز گفت: «هنوز زود است که معلوم شود مذاکرات برای احیای توافق، موفق است یا نه!» این یعنی فرسایش!

کشاورزی بی‌پناه

وحید زارع فکری در توئیتی نوشت: کشاورزی بی‌پناه اونجایی جلوه می‌کنه که کشاورز نمی‌دونه کی چی بکاره که مناسب نیاز بازار باشه. خیار و پیاز و گوجه و سیب و پرتقال مثال‌های اخیرش هستند. اینکه به چه قیمتی بفروشه اولویت بعدیه! جالبه وزارت جهاد یکی از حجیم‌ترین دستگاه‌های دولتی در عین کارکرد کمش است.

وضعیت فضای مجازی ما!

کانال تلگرامی بیسیم‌چی مدیا نوشت: شما ببین وضعیت فضای مجازی ما چطور شده که عده‌ای برای دیده شدن حاضرن به بابای خودشونم سیلی بزنن! عکس پدر و پسری که کلیپ ساختگی سیلی به یک روحانی رو ساختن...

فواد اشتری | آسیم

نگرانی‌های کاربران شبکه‌های اجتماعی از توافق تدریجی و فرسایشی شدن روند مذاکرات وین

فرصت‌های به‌دست آمده از مقاومت ملت ایران را برباد ندهید

عباس عراقچی، مذاکره‌کننده ارشد کشورمان در مذاکرات وین روزهای گذشته از شکل‌گیری یک توافق تدریجی جدید سخن گفته بود. هرچند این حرف تکذیب شد و جناب عراقچی بیان داشت که هیچ مذاکره گام به گامی را نخواهند پذیرفت اما واکنش‌های بسیاری از سوی کاربران شبکه‌های اجتماعی برخاست. کاربران معتقد بودند این حرف نسبتی با حرف قطعی رهبر انقلاب ندارد و در واقع همان فرسایشی شدن روند مذاکرات است. آنها از اینکه بار دیگر همچون برجام توافقی ضعیف انعقاد شود که نتواند منافع ملت ایران را تأمین کند و باز هم زنجیری برای پیشرفت‌های هسته‌ای شود ابراز نگرانی کردند. در ادامه بخش‌هایی از واکنش‌های کاربران در این خصوص را می‌خوانید.

محمد صاحبی:
روز به روز خبرهایی که نشون میده توافق دولت روحانی برای احیای برجام، هیچ نسبتی با حرف قطعی نداره و به مراتب بدتر از اصل برجام هست، افزایش پیدا میکنه... واقعاً نگران کننده است هرچند اصلاً عجیب نیست و متأسفانه کاملاً قابل پیش‌بینی بود! سکوت مجلس انقلابی اصلاً معنای خوبی نمیده.

مهدی قاسم‌زاده:
قطعاً هیچ کسی نمی‌تواند با لغو بالمرّه تمام تحریم‌ها به صورت یکجا و همراه با راستی‌آزمایی واقعی مخالف باشد اما ماهیت دشمنی امریکایی‌ها و تجربه برجام ثابت کرده که در چنین مواقعی باید کمی نگران بود؛ شاید کمی پول‌پاشی و یک توافق ضعیف بتواند «خر» عده‌ای را از پُل انتخابات بگذراند اما هم باعث از دست رفتن فرصت‌هایی می‌شود که با مقاومت مردم در برابر فشار حداکثری به دست آمده و هم باعث قدرت یافتن دوباره جریان تزویر خواهد شد!

مسعود براتی:
خبر: «سولیوان گفته پیشرفت در وین بر سر بازگشت تعهد در برابر تعهد صورت گرفته است.» حالا این را با ادعای آقای عراقچی مقایسه کنید. قبلاً گفتم به لحظات ملکوتی تحریف نزدیک می‌شویم. البته حتماً خواهند گفت که چرا به ما بی‌اعتمادید و حرف رسانه‌های کفر را می‌پذیرد!

کاربری با نام «شهاب»:
گویا باز هم با یه آبنبات کار رو تموم کردن و طبق توافقِ صورت گرفته در وین، قراره تحریم‌ها به سه دسته سفید، زرد و قرمز تقسیم بشن و بنا شده تحریم‌های سفید در روز امضای توافق و زرد به مرور زمان برداشته شوند اما تحریم‌های قرمز همچنان باقی بمانند.

مجید شاکری:
عمیقاً نگرانم ایران و امریکا به یک «توافق ضعیف» برسند، سلاح تحریم‌ها مجدداً مسلح شود و ایران هم طرفی از فرصت استثنایی به دست آمده از مقاومت مظلومانه مردمش و تغییرات شگرف جهانی پیش آمده نبرد.

سعید تواناراد:
عباس عراقچی، رئیس تیم مذاکره‌کننده ایران در وین، پس از پایان نشست کمیسیون مشترک برجام گفت: «تفاهم جدید در حال شکل‌گیری است و مسیری هم که باید طی شود شناخته‌شده‌تر است و زمان نوشتن یک متن توافق فرا رسیده.» دو پینگ انتخاباتی در راه است...

ابوذر گوهری:
مسئله فرسایشی نشدن مذاکرات نباید مانع تحقق «سیاست حرف قطعی» نظام شود به عبارت بهتر این دو سیاست اصولی، باید همزمان لحاظ شود بدین معنا که نباید به بهانه عدم ورود به مذاکرات فرسایشی، منافع کلان ملی را نادیده بگیریم و به سمت توافق ناقص برویم.

کیان مهزاد:
تکذیب‌های آقای عراقچی را می‌پذیریم اما امیدواریم تجربیات برجام و آن تکذیب‌هایی که بعداً معلوم شد چندان هم بی‌هیچ نیستند، تکرار نشود. حرف قطعی رهبر انقلاب تنها تضمین‌کننده منافع ملی است. منافع انتخاباتی فدای منافع ملی نشود.

شکست برجام تقصیر ایران بود؟

داود مدرسیان در کانال تلگرامی خود نوشت: یکی از حرف‌های حامیان حسن روحانی که بعد از هشت سال هنوز پای وی مانده‌اند، این است که چون روی موشک‌ها شعار مرگ بر اسرائیل نوشته شده، برجام به هم خورده است و امریکا از برجام خارج شد! البته این استدلال را خود روحانی به کار برده ولی هیچ وقت اعضای تیم مذاکره‌کننده به کار نبرده‌اند. برخی حامیان رسانه‌ای و سیاسی آنها با طرح این مسئله، سپاه و جریان انقلاب را مقصر خروج امریکا از برجام معرفی می‌کنند تا در انتخابات ماهی آن را صید کنند!
چند نکته در این باره عرض می‌کنیم:
اولاً ایران از شروع برجام تا دو سال بعد از «خروج امریکا از برجام» به تمام تعهدات خود متعهد بود. آژانس انرژی اتمی که نظارت‌های آنلاین و آفلاین و سرزده از مراکز هسته‌ای ایران داشته و هنوز هم دارد، حداقل در ۱۳ بیانیه رسمی اعلام کرده که ایران به تمام تعهدات برجامی خود متعهد است. حتی تا دو سال بعد از خروج امریکا از برجام! پس ایران کاری خلاف تعهدات برجامی خود انجام نداده!
ثانیاً جناب ظریف و تیم مذاکره بارها اذعان کرده بودند که مسائل موشکی ذیل برجام نیامده. ظریف: «موضوع موشکی جزوی از برجام نیست. این را هم فرانسه اعلام کرده و هم امریکا. در قطعنامه ۲۲۳۱ عبارتی است درباره موشک‌های بالستیک که ایران نیز موضع خود را اعلام کرده است.»
«نبیله مسرالی» سخنگوی فدریکا موگرینی مسئول سیاست خارجی و امنیتی اتحادیه اروپا نیز با اشاره به اینکه برنامه موشکی ایران ارتباطی به توافق هسته‌ای با کشورهای عضو گروه ۱+۵ ندارد، می‌گوید: «برنامه موشک بالستیک ایران بخشی از توافق هسته‌ای سال ۲۰۱۵ نیست و از این رو آزمایش‌های موشکی نقض این توافق نیست.»
ثالثاً امریکا در زمان ترامپ از ۲۲ قرارداد و عهدنامه بین‌المللی خارج شد. برخی از این عهدنامه‌ها را ببینید: ۱) خروج از «پیمان تجاری اقیانوس آرام» (TPP) تی‌پی‌پی، ۲) خروج از پیمان اقلیمی پاریس (Accord de Paris)، ۳) خروج از سازمان یونسکو (UNESCO)، ۴) خروج از توافق نیویورک و نادیده گرفتن شرایط مهاجرین، ۵) خروج از شورای حقوق بشر، ۶) قطع بودجه آژانس امدادرسانی و کاریابی آوارگان فلسطین (UNRWA)، ۷) خروج از «پیمان تجارت آزاد امریکایی شمالی» موسوم به (نفتا بین سه کشور کانادا و مکزیک و امریکا)، ۸) خروج از پیمان منع موشک‌های هسته‌ای میان‌برد (INF) با روسیه، ۹) خروج از پیمان آسمان باز (بین ۳۴ کشور)، ۱۰) تحریم دیوان بین‌المللی کیفری (ICC)، ۱۱) خروج از سازمان جهانی بهداشت (WHO) و ۱۲) خروج از برجام.
آیا همه این‌ها روی موشک‌ها نوشتند مرگ بر اسرائیل؟ این لیست بلندنشان از عهدشکنی و تکبر امریکا نسبت به همه دولت‌ها و ملت‌هاست نه فقط نسبت به ملت و دولت جمهوری اسلامی ایران. متأسفانه برخی از جریانات سیاسی ما به‌جای واقع‌بینی و نگاه درست به سیاست بین‌الملل در توهم به سر می‌برند و شناخت درستی از مسائل ندارند. بدتر آنکه ظلم‌های امریکا را می‌بینند باز کشورمان را مقصر می‌دانند!

همیشه چیزی بیرون می‌ماند

محمود مقدسی در کانال تلگرامی «تجربه بودن» نوشت: همیشه چیزی بیرون می‌ماند و هیچ‌گاه نمی‌توان همه چیز را با هم داشت. این، بخش مهمی از واقعیت زندگی ما آدم‌ها در این دنیاست. همیشه ناگزیریم دست به نوعی مصالحه بزنیم. یعنی یکسری چیزهای مهم‌تر یا «در این زمان» مطلوب‌تر را نگه داریم داخل مرز و یکسری چیزها را بگذاریم آن بیرون؛ حالا چه برای همیشه و چه برای مدتی کوتاه. امّا هرچه هست، همیشه چیز یا چیزهای «مطلوبی» می‌مانند آن بیرون و نمی‌توانیم داشته باشیمشان. بخشی از خوشبختی ما در گرو نوع مواجهه ما با این بیرون‌مانده‌هاست؛ اینکه با آنها و با خودمان در نبود آنها چه می‌کنیم. مثلاً رشته تحصیلی خاصی را انتخاب می‌کنیم و بعضی از علایقمان می‌ماند آن بیرون یا رابطه‌ای را آغاز می‌کنیم و بعضی از خواسته‌هایمان می‌مانند پشت در یا رابطه‌ای را پایان می‌دهیم و بعضی چیزهای مطلوب و خوشایند را باید بگذاریم همان داخل و در را پشت سرمان ببندیم. اینکه با آن جامانده‌ها و بیرون‌مانده‌ها چه می‌کنیم، شاید گاهی حتی بیش از داشته‌های اکنون‌مان مهم است. حسرت می‌خوریم؟ ناامید می‌شویم؟ خودمان یا دیگران را سرزنش می‌کنیم؟ مدام تقلا می‌کنیم تا هرطور شده (حتی با خودفریبی و آسیب) آنها را بیاوریم داخل مرزهای امروزمان و...؟
گاهی اوقات فکر می‌کنم ما برای این بیرون‌مانده‌ها به دو چیز نیاز داریم: مهارت سوگواری و هنر امیدواری. گاهی لازم است از هر دو آنها استفاده کنیم و گاهی یکی از آنها. مثلاً گاهی فقط باید سوگواری کنیم. یعنی بپذیریم آنچه بیرون از مصالحه ما قرار گرفته، هرچند مطلوب، دیگر تمام شده است. باید سوگواری کنیم و آرام آرام به دنیای بدون آن خو کنیم. گاهی اوقات اما باید امید و صبر داشت. اما نه امید همراه با خودفریبی. باید امید داشت به اینکه بتوانیم زمانی امّا نه اکنون، آن بیرون‌مانده‌ها را به دست بیاوریم. وقتی می‌گویم امید، منظورم آرزواندیشی نیست. از یک جور امید فعال حرف می‌زنم. اینکه تلاش کنی و امید داشته باشی که زمانی در آینده توان ساختن مصالحه‌ای بزرگ‌تر را پیدا می‌کنی؛ مصالحه‌ای که این چیزها هم در آن قرار می‌گیرند. چه چیزهای زیادی که زمانی فکر می‌کردم مغبونم که دیگر ندارمشان امّا حالا آرام‌آرام دارند وارد دنیای تجربه‌هایم می‌شوند. این را آدم در سن کم نمی‌فهمد. بعضی چیزها، از زمان تغذیه می‌کنند. یعنی هرقدر هم دور و دسترس‌ناپذیر به نظر بیایند، اگر از اشتیاقمان به آنها مراقبت کنیم، دیرزمانی برمی‌گردند و قوی‌تر که شدیم، می‌شوند مال ما.
مشکل امّا در مرز میان سوگواری و امید است؛ جایی که نمی‌دانیم باید سوگواری کنیم یا امید بورزیم و صبور باشیم. هرچه هست، از یک چیز مطمئنم: حسرت، نالیدن، خود و دیگران را متّهم کردن، خودفریبی، توهّم و تلاش بی‌فایده و بی‌پایان برای داشتن همزمان همه چیز، جز ناکامی عمیق‌تر و رنج طولانی‌تر چیزی برایمان به ارمغان نمی‌آورد.

چرا کتاب زندگی را می‌بندیم؟

حسن فرامرزی در صفحه اینستاگرام خود نوشت: در حال خواندن کتابی هستید، وسوسه هایلایت کردن و خط کشیدن زیر برخی خطوط در شما جان می‌گیرد، پیچش‌های مداوم این گردباد در نهایت تسلیمتان می‌کند و ماژیک فسفری را برمی‌دارید. در خوانش دیگر می‌بینید سطرهای مهم‌تری بوده که آن لحظه از چشمتان دور مانده، این بار با رنگی دیگر آن سطرها را فسفری می‌کنید. در خوانش سوم، توجه‌تان به بخش دیگر جلب می‌شود و دوباره خُم رنگرزی را از غلاف بیرون می‌کشید، این بار به رنگی دیگر.
بعد چه اتفاقی می‌افتد؟ یکدفعه می‌بینید به‌جای کتاب خواندن در حال فسفربازی هستید، رنگ‌های فسفری بدجور چشم‌هایتان را اذیت می‌کنند، انگار نور چراغ اعتراف‌گیری را روی صورتتان پاشیده‌اند و عاقبت این حجم از تابش علامت‌گذاری، نشان‌ها و برجسته‌سازی‌ها امانتان را می‌برد و کتاب را می‌بندید. ما چرا کتاب زندگی را می‌بندیم؟ به خاطر حجم هایلایت‌ها و برجسته‌سازی‌هایی که در دقایق این زندگی روی می‌دهد: لحظه الف از لحظه ب، درخشان‌تر، عظیم‌تر و جذاب‌تر است، فقط یک هایلایت ذهنی است و چه کسی می‌تواند کتاب زندگی خود را بخواند؟ کسی که بتواند آن موج توفنده برتری دادن سطری به سطری دیگر را در خود رام کند.

دست ایران چطور در مذاکرات پر شد؟

ثمانه اکوان طی یادداشتی در کانال تلگرامی «جهان ما» بدین سؤال پرداخته است که «غنی‌سازی چه کمکی به روند مذاکرات در وین کرد؟» بخشی از یادداشت او را در ادامه می‌خوانید: از غنی‌سازی ۶۰درصدی، قرارداد ۲۵ساله ایران و چین و اقدامات دیگر برای پاسخ دادن به فعالیت‌های امریکا و صهیونیست‌ها در منطقه، باعث شد جایگاه ایران در موازنه هسته‌ای قدرتمندتر شود و امریکایی‌ها را به این نتیجه برساند که حالا باید سریع‌تر از هر زمان دیگری به فکر معامله با ایران برای بازگشت به برجام باشند. تیم بایدن که زمانی بیان می‌کرد، ایران حالا اولویت اصلی سیاست خارجی امریکا نیز نیست و فرصت برای مذاکره با تهران همیشه وجود دارد، حالا به تکاپو افتاده‌اند که تا دیر و پیچیده‌تر نشده کار را برای خود در جهت بازگشت به برجام آسان‌تر سازند.
البته اقدام تهران در غنی‌سازی ۶۰ درصدی یا پاسخ دادن به حملات صهیونیست‌ها در حمله به کشتی‌های ایرانی یا برنامه برای بیرون آمدن از پروتکل الحاقی، تنها مسائلی نیست که باعث شده است بایدن به فکر بیفتد سریع‌تر به فکر حل مسئله ایران باشد. او حالا نقشه‌های دیگری برای منطقه در سر دارد و برای حفظ آرامش و امنیت منطقه، نیاز به همکاری ایران دارد. تلاش برای بیرون رفتن از افغانستان و پایان دادن به جنگ ۲۰ساله بی‌حاصل که یکی از آرزوهای بر باد رفته ترامپ بود، برنامه‌ریزی برای بیرون آمدن نیروهای امریکایی از عراق و در عین حال مشکلات امریکا در رویارویی با چین و روسیه این کشور را بیش از پیش به همکاری ایران در بحث هسته‌ای نیازمند ساخته است.
از سوی دیگر اضطرار بایدن به دلیل ترس از روی کار آمدن دوباره ترامپ در امریکا نیز هست. اگر بایدن نتواند به شعارهای انتخاباتی‌اش عمل کند، سایه حضور دوباره ترامپ یا یکی از نزدیکانش در انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۲۴ همچنان بر فراز کاخ سفید باقی خواهد ماند. بایدن نیاز دارد تمام اقداماتی که ترامپ هم به دنبال حل کردنشان بود، به نوعی خاتمه دهد تا ثابت کند او شایسته‌تر از ترامپ برای ماندن در کاخ سفید است.

روح نواب صفوی در کالبد همسرش حلول کرده بود

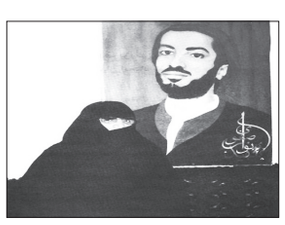

کانال تلگرامی مرکز اسناد انقلاب اسلامی نوشت: مرحوم نیره سادات احتشام‌رضوی همسر شهید نواب‌صفوی دارفانی را وداع گفت و پیکر او دیروز در حرم مطهر رضوی به خاک سپرده شد. وی شیرزنی بی‌باک بود که پس از تیرباران شهید نواب، در مسگرآباد سخنرانی مهیجی ایراد کرد. او به یاد می‌آورد: آن زمان مجله خواندنی‌ها درباره سخنان شورانگیز و اعتماد به نفسی که داشتم نوشته بود: «روح نواب در کالبد زنش حلول کرده است.»
با توجه به صحبت‌های من در مسگرآباد و شور و التهابی که در بین مردم به وجود آمده بود، اداره آگاهی مرا عامل تحریک و ناآرامی تشخیص داده بود، بنابراین تصمیم گرفته بودند وقتی من می‌خواهم بر سر مزار آقای نواب بروم، در مسیر مسگرآباد مرا با کامیون زیر بگیرند و بکشند یا اینکه مرا بربایند و به قتل برسانند. یکی از افسران شهربانی که از دوستان نزدیک پدرم بود، به صورت مخفیانه ما را از این توطئه مطلع کرد. او از پدرم تقاضا کرده بود که مدتی مانع خارج شدن من از منزل شود. درباره این موضوع پدرم به من گفتند: «دخترم اگر به تو رگبار مسلسل ببندند، شهید می‌شوی و این برای ما افتخار است؛ اما اگر تو را بدزدند و ببرند پوست صورتت را بکنند، شکنجه کنند یا اینکه دست تعدی و تجاوز به طرف تو دراز کنند، آن وقت چه؟ پس یک مقداری با این غم و مصیبت بساز و از خانه خارج نشو.» من هم مدتی اصلاً بیرون نرفتم تا این که آب‌ها از آسیاب افتاد و اوضاع برای اداره آگاهی عادی شد.

تله توافق به هر قیمت عراقچی از کدام تفاهم می‌گوید؟

محمد ایمانی در کانال تلگرامی خود نوشت: آقای عراقچی دیروز گفت «به نظر می‌رسد تفاهم جدیدی در حال شکل گرفتن است و اشتراک در هدف نهایی بین همه وجود دارد و مسیری که باید طی شود مسیری است که مقداری شناخته‌شده‌تر است. البته اختلاف‌نظرهای بعضاً جدی وجود دارد. ما فکر می‌کنیم مذاکرات به مرحله‌ای رسیده که نگارش متن، حداقل در حوزه‌هایی که اشتراک‌نظر وجود دارد، شروع شود.»
مشابه این سخنان هرگز از سوی مذاکره‌کنندگان مقابل عنوان نشد. بلکه جو بایدن دیروز گفته بود «هنوز زود است که معلوم شود مذاکرات برای احیای توافق موفق خواهد شد یا نه. ما برای بازگشت به توافق، امتیازات عمده نخواهیم داد.»
مگر ایران، امتیاز جدیدی می‌خواهد؟ امریکا اگر صداقت داشته باشد، باید به تعهداتش برگردد و همه ۱۵۰۰ تحریم دولت ترامپ، به‌علاوه تحریم‌های پسا برجامی دولت اوباما را بردارد. اما دولت بایدن، اولاً می‌گوید بسیاری از این تحریم‌ها را برنمی‌دارد و ثانیاً نام انجام تعهد نقض شده خود را «امتیاز» می‌گذارد! پس از آن هم می‌گوید «امتیازات عمده» نخواهد داد؛ یعنی اگر هم امتیازی بدهد، جزئی و حاشیه‌ای خواهد بود که مغایر با مطالبه مشروع جمهوری اسلامی است. با وجود این واقعیات روشن، آقای عراقچی از کدام «تفاهم جدید» سخن می‌گوید؟! «جدید» نسبت به کدام تفاهم قبلی؟ جز برجام، توافق دیگری هم هست؟ اگر موضع امریکا تا این حد متصلب و زورگویانه است، آقای عراقچی از کدام تفاهم حرف می‌زند که می‌توان نگارش آن را آغاز کرد؟!
صورت‌مسئله، نباید به خاطر فرسایشی شدن مذاکرات در طول سه سال اخیر گم شود: امریکا در پنج‌ساله پس از برجام، ابتدا تدریجاً و سپس به کلی، تعهدات خود را زیر پا گذاشت و اکنون ادعا می‌کند می‌خواهد به توافق برگردد. بنابراین منطقاً باید «همه» تحریم‌های پسابرجامی اوباما و ترامپ را «یکجا» و نه تدریجاً لغو کند. سپس، ایران راستی‌آزمایی کند که آیا موانع صادرات نفتی و غیرنفتی برداشته شده و می‌تواند با درآمدهایش تجارت کند و میزبان سرمایه‌گذاری خارجی باشد؟ پس از این مرحله، ایران نیز به تعهدات خود برمی‌گردد.
تفاوت تعهدات ما و امریکا این است که آژانس از ما طلبکاری می‌کند اما هیچ نهادی (حتی شورای امنیت) امریکا را به خاطر نقض تعهدات مواخذه نمی‌کند. بنابراین ما باید بیشتر سختگیری کنیم تا کلاه پنج سال قبل دوباره سر کشور نرود. ایران نه امتیاز جدید (و جزئی) می‌خواهد و نه نیازمند به‌اصطلاح «مشوق» است؛ ضمن اینکه نمی‌پذیرد سابقه عهدشکنی امریکا با تفاهم جدید (گام‌به‌گام) پاک شود و چند ماه بعد، با عضو طلبکار برجام (!) روبه‌رو باشد که حالا نگرانی‌اش نسبت به انتخابات ایران هم برطرف شده و می‌تواند کارشکنی‌های تحریمی را از سر بگیرد.